

DIKTATÚRA DEMOKRÁCIA VAGY TEOKRÁCIA

Látás és tanítás vezetőknek a gyülekezet vezetéséről

Bevezetesként szeretnék elmondani valamit az életről, a változásról és a növekedésről. Az ÉLET mindig változással jár – aki már nem tud változni, fejlődni, megújulni, az a halál útjára lépett.

A változásnak általában négy ciklikus állomása szokott lenni:

1. Létrejön valami új, ami rizikós de lelkesítő
 2. Ez az új dolog azután letisztul, stabilizálódik, és gyümölcsöződik
 3. Az idő múlásával kijönnek a hibák – erősödik vele szemben a kritika
 4. Végül elavul, és szükségessé teszi egy új létrehívását
- És ez ismétlődik folyamatosan.

Fontos észben tartani, hogy a fejlődés a folyamatos változások sorozata. Ki az, aki nem akar soha változást? A SÁTÁN! Mert neki jó az az alapállapot, amelybe az ember beleszületik, amely elégedetté teszi, amely kivonja a munkából vagy a felelősség alól! Emlékezzünk az **2Királyok 18:4** figyelmeztetésére: *Ezékiás szüntette meg az áldozóhalmokat, összezúzta a szent oszlopokat, kivágatta a szent fákat, és darabokra tördelte a rézkigyót, amelyet Mózes készített; mert Izráel fiai mindaddig annak tömjéneztek, és Nehustánnak nevezték. Bizott az ÚRban, Izráel Istenében; nem volt hozzá hasonló senki Júda királyai között, sem előtte, sem utána.* - Nem a régi dolgok bebetonozása, hanem az Istenben való bizalom alapján történő folyamatos megújulás az, amelyik elsegíthet bennünket az ÉLETRE.

Most a gyülekezet vezetésének és működésének bibliai törvényszerűségeit fogjuk áttanulmányozni. **Kezdjük azzal, hogy milyen tapasztalataink vannak a vezetési stílusokkal kapcsolatban:**

1. A tradicionális világ a demokráciát gyakorolja.

A demokrácia a nép uralma. Ez a kifejezés egyetlen helyen van konkrétan megemlítve a Bibliában, görögül úgy hangzik: laodicea. Ez egy összetett szó: a laosz és a diké összetételéből, aminek a jelentése: a „nép uralkodik, a nép vezet.” Elgondolkodtató.

Kevin Conner szerint a demokrácia = démonokráciával, ugyanis ahol emberek uralkodnak, ott nagy tere van a démonoknak meg a Sátánnak! Kicsit kemény ítélet ez, nem is biztos, hogy így igaz, de ez is elgondolkodtató.

2. A karizmatikus világ a diktatórikus vezetési modelljéről vált hírhedtté. A diktatúra egy személy vagy csoport kontroll nélküli uralma. természetesen nem csak karizmatikus testvéreinkre jellemző az, hogy egy-egy vezető kontroll nélkülivé, már-már az Istennel egyenrangúvá nőheti ki magát – láthattunk ilyen a saját egyháztörténelmünkben is. A diktatúra nem túri a kontrollt, az ellenőrzést, az elszámoltathatóságot és a megkérdőjelezést. Ezekről a jelekről könnyen felismerhető. Rövid távon hatékony vezetési mód, de az életet ritkán tudja építeni.

3. A harmadik modell, aminek a felvázolására szeretnék vállalkozni ezekben a tanításokban, a tekintélyelvű vezetés modellje, amit Isten népe között TEOKRÁCIÁNAK nevezünk. Ez az Isten szerinti út: nem demokrácia és nem diktatúra, hanem valami más: Isten uralma a Szentlélek vezetése alatt lévő vezetőkön keresztül. Nem

mindenkin keresztül, ezért nem demokrácia – és nem egyetlen ember korlátlan uralmán keresztül, ezért nem diktatúra.

A három közül mindenütt a tekintélyelvű vezetést gyakoroljuk, gondoljunk a családra, a társadalomra, az iskolára vagy a munkahelyre. Láttuk már a korábbi tanításokban, hogy Isten az általa teremtett tekintélyi rend megtartásához és tiszteletéhez áldásokat ígért, a tekintélyi rend megszegéséhez pedig átkokat ígért. Ő nagyon komolyan veszi a tekintélyi rend működését, mert ezek az Ő tekintélyét hivatottak kiábrázolni, ezért mind a tekintély birtokosainak, mind a tekintély alatt élőknek nagyon fontos, hogy ezen a téren is engedelmességben éljenek.

MI A DEMOKRÁCIA? (ÉS MIÉRT NEM JÓ?)

A demokrácia mottója: „Döntsön a gyülekezet!” Minden gyülekezetben megfogalmazza valaki a demokrácia alapmotívumát egy-egy tanácskozáson: „márpedig én mindenben szavazni akarok”, azaz mindenbe bele akarok szólni! – Mert jogom van hozzá!

Néhány pontban szeretném most a Biblia mérlegére tenni a demokráciát, mint a gyülekezet vezetésének módját:

1. A demokrácia a látásnélküliség legalizálása! Amikor nincs a vezetőségnek látása, Istentől kapott kijelentése, vagy van látása, csak a gyülekezet előtt nincs a vezetőségnek tekintélye és felhatalmazása, akkor szavazzunk, és Isten akaratát őszinte szívvel betudjuk a többség akaratának.

Egy baptista lekipásztor mondta azt egyszer irónikusan, hogy szerintünk Isten akarata a 75 és a 100% között van. A Biblia alapján azonban nagyon megkérdőjelezhető az, hogy a többség akarata egyezt-e meg Isten akaratával. Gondoljunk a prófétákra, hithősökre vagy az első tanítványokra! Úgy tűnik, a Biblia pont az ellenkezőjéről beszél az Ószövetségben és az Újszövetségben egyaránt: hogy egyeseknek adatott isteni vezetés, amit a többség általában nem fogadott el. Ebből fakadtak a konfrontációk, és általában a népre ítélet jött.

2. Amikor végignézzük a Biblia tanítását és példait a vezetéssel kapcsolatban, látni fogjuk azt is, hogy Isten minden esetben kinyilvánította, hogy mit akar egészen pontosan az ő népével. A Bibliában nem volt soha, egyetlen alkalommal sem szavazás semmilyen ügyben! Egységben megnyilvánuló közös döntések voltak, de szavazások nem! **Az, hogy ma szavazunk, vagy Isten világos és egyértelmű vezetésének hiánya, vagy a tekintélyek elleni lázadás miatti kompenzálás,** ami igazodva a korszellemhez, teljesen világi mintára épült ki az egyháztörténelem során. Hadd ismételjem meg, mert a demokrácia gyülekezeti gyakorlásának ez két legfontosabb oka: **a vezetőknek vagy látása nincs, vagy tekintélye és felhatalmazása nincs.** Az előbbi esetben biztos, hogy ők a felelősök, az utóbbiban általában a gyülekezet a felelős azért, mert Isten akarata nem tud megvalósulni, mert nem fogadják el Isten vezetését a vezetőkön keresztül. Persze olyan is van, hogy a vezető a bűne miatt elveszíti a tekintélyét, de látni kell, hogy csak a bűn okozhat tekintélyvesztést egy vezető életében, a nép soha nem foszthatja meg a vezetőt az Istentől kapott vezetői tekintélyétől. Erre sincsen példa a Bibliában!

3. Még egy nagyon fontos alapelvet becsületesen be kellene végre ismernünk: mégpedig azt, hogy ahol hiányzik a vezetés, ott soha nem a szabadság vagy az egyenlőség uralkodik, hanem mindig az erősebbek uralkodnak! Azok a közösségek és gyülekezetek, amelyekben a vezetőség nem áll a helyén, felhatalmazva és elfogadva, ott a vezetést különböző külső és belső erők, érdekek és csoportosulások veszik át, attól függően, hogy mit képviselnek legalább egy kicsivel jobban, mint a többiek mást. Azonban Isten akarata nem szükségszerűen a mennyiségileg több ember akarata! Hogy miért, arra is fogunk bibliai példákat megnézni.

4. A következő érv a demokráciával szemben az, hogy feleslegessé teszi a FEJET a Testben. A Szentírás mindig életszerű képekben beszél, aminek értjük a működését. A gyülekezetet Krisztus Testeként azonosítja, amelynek

a feje Krisztus. Ez hierarchiát jelöl. A demokrácia nem tűr meg hierarchiát – legalábbis az a fajta demokrácia, amit a gyülekezetek gyakorolnak, mert a parlamenti demokrácia teljesen más, csakhát mi még azt sem tanultuk meg. Mert a parlamenti demokrácia – ami alapján működik a társadalmunk, arra épül, hogy négyévente szavazunk egy jelöltre, a csapatára és a programjába, de utána négy évig ők vezetnek. Mi csak egy esetben szólhatunk bele a vezetésükbe, népszavazás által úgy, hogy leválthatjuk az egész társaságot. Ez a parlamenti demokrácia, de a gyülekezeteink még eddig sem jutnak el!

Visszatérve a test képére, a saját testünk sem tart szavazást a testrészei között, hogy felálljunk-e és hazainduljunk, amikor véget ér az alkalom, hanem a fej kiadja az utasítást a végtagoknak, és az egész test harmóniában elkezd megvalósítani az utasításokat. Azt, amikor minden testrésznek önálló akarata és élete van, nagyon súlyos idegbetegséggé szokták diagnosztizálni, és az soha nem természetes állapot.

Egy másik példával illusztrálva a demokratikus, azaz a felhatalmazott vezetőség nélküli gyülekezet olyan, mint az a hajó, amelyen a népes legénység közül senki nem áll a kormánykeréknél, nehogy az ő akarata döntsön abban, hogy merre fog menni a hajó. Vagy képzeljük el, hogy valakit kiválasztanak ugyan arra, hogy kormányozzon, de nem tekerheti a kormányt addig, amíg az egész legénység hosszú viták során el nem dönti, hogy merre és mennyit tekerjen rajta. – Ki az, aki vállalná, hogy ilyen feltételek között kormányozzon egy hajót? Ő a kormányos, neki kell ismernie a térképet, a tájékozódás feltételeit, övé a felelősség, de minden tekerés előtt az egész legénység, a szakácstól a gépmesterig eldönti, hogy merre tekerje a kormányt? (Ha nem vállalnánk, akkor miért várjuk a lelkészeket, hogy vállalják?) Kétségtelenül fennáll a veszélye annak, hogy akit odaengednek a kormányhoz, rossz irányba vezeti a hajót – ez a diktatúra lényege, amikor a kormányos nem hallgat senkire – de ha senki nem kormányoz, biztosan nem jutunk célba!

5. Bizalom nélkül nincs vezetés. A demokráciában mindenki magában bíz, abban, hogy ő jól látja a dolgokat. Ezzel azonban nem teszünk mást, mint megkereszteljük az ént és legalizáljuk a saját magunkban és az emberekben való bízást. Ezt pedig láttuk, hogy átkot hoz az ember és a gyülekezet életébe. A teokráciában mindenki Istenben bíz, és ezt nem csak elmondja valami általános alapelvként, hanem meg is éli azáltal, hogy az Isten által rendelt vezetőkre hallgat, és bennük bíz. Mert rajtuk keresztül Istenben bíz!

A bizalommal kapcsolatban szeretnék egy nagyon fontos dologra felhívni a testvérek figyelmét. A bizalom alapvetően más, mint a szimpátia! Azt, hogy egy vezető szimpatikus-e vagy sem, szabad eldöntenünk, és attól, hogy nem szimpatikus, mint ember, és nem ő lesz a legjobb barátom, akivel a szabadidőmet szeretném eltölteni, az még nem bűn. Mert a szimpátia emberi dolog. Azonban a tekintély és a tekintélyhez kapcsolódó bizalom soha nem a szimpátia függvénye! Egy orvosban vagy egy tanárban nem azért bíz az ember, mert ilyen vagy olyan a fizimiskája, mert szép ember vagy megnyerő a modora. Hanem mert tekintély adatott neki, és mert helyesen él a neki adatott tekintéllyel, tudással és hatalommal. Nekem akkor is engedelmessé kell a tanárnak, a rendőrnek vagy a bírónak, ha nem szimpatikus – mert nem neki, hanem a mögötte álló hatalomnak kell engedelmessé. Ugyanígy nem a vezető személyére kell néznom, hogy az nekem szimpatikus-e vagy sem, hanem Isten tekintélyére kell néznom, aki a vezető mögött áll és aki rajta keresztül meg tud nyilvánulni. És ha a vezető által Isten valóban munkálkodik, valóban megjelenik, és a Biblia mérlegén a vezető hiteles és jó vezető, akkor nekem félre kell tennem a személyes szimpátiámat, mert azzal akadályozom Isten munkáját a saját életemben és a gyülekezetben! A tekintély és a bizalom tehát nem a szimpátiámtól függ, hanem a tekintély és a bizalom forrásától, Istentől magától! El kell dönteni, kiben bízok: ebben vagy abban a pásztorban, prédikátorban – vagy az élő Istenben, akinek ők a szolgálói! És ha én azt mondom, hogy ezen a vezetőn vagy pásztoron keresztül Isten tud munkálkodik, azon meg nem, akkor ennek két következménye lehet. Az egyik, hogy Isten engem igazol, nekem lesz igazam, mert Isten Igéje bünt tud rá bizonyítani és megfosztja őt a vezetői pozíciójától. De ennek az oka a Biblia alapján kizárólag a vezetők bűnben való elbukása! Semmilyen más módon engem Isten ebben a kérdésben nem fog igazolni! A másik következmény, hogy megjelennek az átkok az életemben, mert emberekben bíztam és emberekre néztem, és kárhoztattam Istent magát, aki a szolgálói által akart nyilvánulni!

Tehát jegyezzük meg, hogy a tekintély és a bizalom működése soha nem függ a mi emberi szimpátiánktól, hanem mindig a tekintély forrásának való engedelmességtől függ!

6. Tudom, hogy eddig nem beszéltem arról, ami talán már legtöbbünk gondolatában ott van egy ideje: ha mindenkit a Szentlélek vezet, akkor nincs probléma, mert mindenki ugyanarra a meggyőződésre vagy látásra fog eljutni. Ez az egyetlen érve a demokrácia gyülekezeti gyakorlásának. **CSAK SAJNOS EZ NEM MŰKÖDIK!**

Egy gyülekezetben nem minden testvér áll ugyanolyan szellemi szinten. Nem mindenki van jó lelki állapotban, nem mindenkinek azonos az elkötelezettségi szintje, ebből fakadóan az ismerete vagy a felelőssége egy-egy témában. Ez tapasztalati tény, amit az élet más területén megértünk, csak itt a gyülekezetben nincs elég alázatunk ezt elfogadni. Gondoljuk végig becsületesen: hogyan lehetne szellemi rálátása, tekintélye és felelőssége a gyülekezet vezetésére annak, akit nem hallunk imádkozni, akit nem hallunk a hitéről bizonyágot tenni, akinek nem látjuk a gyümölcsöket az életében? Milyen alapon akarja meghatározni az a testvér az imaórák menetét, aki maga nem imádkozik szinte sosem, ha egyáltalán eljön. Miért akarunk szavazni olyan dolgokról, amikről nincsen ismeretünk, amiben nem vagyunk hozzáértők, és valljuk meg, sokszor nem is érdekel bennünket. (Például hogy milyen processzor legyen egy gyülekezetben használt számítógépben vagy milyen tűzhelyet vegyünk a gyülekezet konyhájába.)

Be kellene ismernünk, hogy csak kegyes illúzió és semmiképpen nem biblikus elgondolás az, hogy a Szentlélek vezet minden hívőt a gyülekezet kormányzásában. A Szentlélek minden hívőt, aki rá hallgat, vezet a keresztyén életének a megélésében, de a gyülekezet irányításában csak a vezetőket vezeti! Mert nem mindenkinek a dolga a gyülekezet vezetés. Szólnak-e mindnyájan nyelveken, prófétálnak-e mindnyájan, evangélista vagy tanító-e mindenki a gyülekezetben? Természetesen nem. Kormányozza-e mindenki a gyülekezetet? A Biblia szerint nem.

7. Hogy miért nem, arra még egy indokot szeretnék mondani. Az Úr Jézus példát mutatott abban, hogyan lehet nagyszerűen vezetni egy gyülekezetet. Volt egy titka az ő vezetésének, és ez a titok egyben a mai gyülekezetek vezetésének is a titka. Jézus nem uralkodott a tanítványain és nem birtokolta a gyülekezetét – hanem szolgálta őket.

Sajnos még manapság is lehet olyan hangokat hallani gyülekezetekben, hogy annak a tagjai úgy tekintenek a gyülekezetre, az épületre, egyes tárgyaira vagy tradícióira, mintha a saját birtokuk és tulajdonuk lenne. "Én adtam rá a pénzt, én építettem, ezért az enyém, és jogom van beleszólni a döntésekbe!" Pedig a gyülekezet – mindenestül – soha nem a gyülekezeti tagok, hanem mindig a gyülekezet urának, Jézus Krisztusnak a tulajdona.

De hadd térjek vissza a szolgálatra. Vezetni csak az tud, aki szolgálni is megtanul. Miért? Mert őt érdemes lesz követni önként is. Így valósul meg a tekintélyen alapuló vezetés a gyülekezetben. Az Úr Jézus ezt mondta: *Tudjátok, hogy azok, akik a népek fejedelmeinek számítanak, uralkodnak rajtuk, és nagyjuk hatalmaskodnak rajtuk. De nem így van közöttetek, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen szolgátok; és aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája. Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.* (Márk 10:42-45)

Nem lelkesítő szónoklatokkal, nem erőszakkal vagy más módszerrel vezette Jézus a tanítványait, hanem a szolgálata által. És ezt követelte meg a tanítványaitól is, hogy ők is ugyanezt tegyék másokkal.

Miért nem lehet mindenki vezető a gyülekezetben? Azért, mert nem szolgál mindenki a gyülekezetben. Sajnos. Ha emlékszünk az elkötelezettség öt szintjére a gyülekezetben, akkor gondoljunk a gyülekezeti magra. Azért nem vezet mindenki, mert nem tartozik bele mindenki a gyülekezeti magba. Még nem lett érettkorú, felkészített és kipróbált szolgáló és tanítványképző minden gyülekezeti tagból. Akiből az lett, az vezethet. Vezetheti a rá bízott tanítványokat és a rábízott szolgálatokat, őket vezetik a presbiterek, akiket apostoli tekintéllyel állítottak szolgálatba, kézzeláttal imádkozással és kirendeléssel.

TEOKRATIKUS VEZETÉS A GYAKORLATBAN AZ APOSTOLOK CSELEKEDETEI ALAPJÁN

Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv első tizenhat részét fogjuk végigvenni a teokrácia és a vezetés szempontjából.

ELSŐ RÉSZ

Az Apostolok Cselekedetei azzal kezdődik, hogy leírja a tanítványok állapotát Jézus mennybemenetele után. Mivel belőlük alakul az egyháztörténelem első, és nem is akármilyen gyülekezete, érdemes emlékeznünk arra, hogy mi volt rájuk jellemző.

14. vers: *Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt.*

Isten vezetésének a kiindulópontja és feltétele az EGYSÉG. És a következménye is mindig az EGYSÉG. Nem „többség” – hanem egység!

Azonban soha nem a keret vagy a forma egysége – hanem a szívé és a léleké, a céloké és az indulatoké, az átélt tapasztalatoké és az élményeké (és itt most elsősorban a megtérés-élményt szeretném hangsúlyozni!). Ha ezek egységben vannak, akkor nem lesz gond semmilyen formai dologban sem, mert a nézeteltérések hamar és békésen feloldódnak Isten vezetésében, ahogy erre látunk is példát az ApCselben. De ha a szív, az indulat és a lélek nincsen egységben, ott hiába tartjuk fenn a formákat és a kereteket, funkcionálni fog – de gyümölcsözően és hatékonyan működni nem. Ha kétfelé húz a szív, az indulatok meg egymással szemben állnak, akkor csak ideig-óráig fog megtartani bennünket a közös múlt, a közös épület, a közös megegyezéssel és kompromisszumokkal kialakított liturgia – de hitelessé, kívánatosá és gyümölcsstermvé nem teszi a gyülekezetet.

Szeretnék egy konkrét példát adni arra, hogyan működik a vezetők egysége. Amikor a Miskolci Baptista Gyülekezet vezetőségével elhatároztuk, hogy teokratikus módon fogjuk ezután a gyülekezetünket vezetni, akkor hoztunk egy döntést, hogy csak azt visszük a gyülekezet elé, amiben teljes és őszinte meggyőződésből fakadó egységbe kerültünk. És ha valamiben egységre jutottunk, azt mindenki azután ugyanúgy képviseli mindenki előtt. Tehát nem fordulhat elő, hogy tanácskozás után egyik-másik előljáróhoz odasomfordál egy testvér, hogy mondja már meg őszintén, hogy mi a véleménye ebben a dologban, és nem azt mondja, amit a többi vezető mondott a tanácskozáson! Ugyanazt fogja mondani! Mert egységben képviseljük Isten akaratát, és egyik vezető sem lehet eszköze a Sátánnak abban, hogy megfúrja a vezetők egységét és Isten akaratát a gyülekezetben. És ez az egység nagyon jól működött, olyannyira, hogy előfordult az is, hogy az egyik vezető egy családi beszélgetésben mégiscsak mast mondott, mint amiben a vezetők megállapodtak, és ezért a többiek megintették őt, ő elfogadta az intést és megfogadta, hogy ez többé nem fordul elő. Ez az egység, amit Isten meg tud áldani! – Erre egyébként még vissza fogunk térni a későbbi fejezetekben is.

Nézzük tovább a történéseket, rögtön következik Mátyás apostollá választása.

Ekkor felállítottak kettőt: Józsefet, más néven Barsabbást, akinek mellékneve Jusztusz volt, és Mátyást, és imádkoztak ... ezután sorsot vetettek rájuk: a sors Mátyásra esett, és a tizenegy apostol közé sorolták őt.

Isten tervébe kellett még egy apostol a kiesett Júdás helyébe, ezért Péter, mint vezető kijelölte a választás módját, amely a zsidó nép addigi gyakorlatának megfelelően a sorsvetés volt.

Megint tanulhatunk néhány alapelvet a teokrácia működésével kapcsolatban – hiszen itt sem szavazással döntöttek, sem a tömeg, sem a tizenegy – hanem

- először is imádkoztak

- másodszer rábízták magukat Isten szuverén akaratára
- harmadszer pedig automatikusan érvényesnek fogadták el a sorsvetés eredményét

Nézzük a három összetevőjét Isten vezetése megnyilvánulásának:

- imádság – azaz szellemi légkör és szemlélet, nem gyakorlati vagy emberi. Ez alapvetően más hozzáállás, mint a demokrácia HASZONELVŰSÉGE.
- bizalom Isten akaratában, illetve abban, hogy ezt ki is tudja nyilvánítani
- alázat, amivel rábízzák magukat Isten döntéseire – azaz amellyel lemondanak arról, hogy ők döntsenek.

Mit eredményezett ez a módszer? Azt, ami előtte is volt: EGYSÉGET – (1) Isten mellett, (2) a közösség mellett és (3) a megválasztott Mátyás mellett.

Még egy dologra hadd emlékeztessenem a testvéreket, ami ne kerülje el a figyelmünket: itt egy apostol szolgálatba állításáról van szó, amelynek egy régi zsidó gyakorlat volt az alapja – azonban Péter döntött abban, hogy hogyan, és a nyelvtani elemzésből kiderülhet, hogy a tizenegy döntött arról, hogy kiből döntsön a sorsvetés. Tehát alapvetően itt is a tekintélyelvű, azaz a presbiteri vezetés nyilvánult meg.

MÁSODIK RÉSZ

Pünkösdkor Péter előáll a tizeneggyel, és elkezd prédikálni. Most a vezetőkhez szeretnék szólni – mindegy, miben vezetők, a gyülekezetben, az ifiben vagy a bibliakörben. **Minden vezetőnek először és elsősorban az EMBERHALÁSZATBAN kell vezetőnek lennie!** Manapság sok vezető már nem tesz bizonyosságot, nem hirdeti az evangéliumot, nem vezet embereket Krisztushoz. Egyes hivatalnokok lettek belőlük, más szóval a vezetőből FUNKCIONÁRIUS lett. Ez egyébként megint a demokráciából fakad, ahol a nép a vezetőben nem a személyt, hanem a funkciót látja. Ezzel szemben a bibliai vezetők nem csak bizottságokat, tanácskozásokat vagy megbeszéléseket vezetnek – hanem embereket vezetnek Krisztushoz! Egy vezetőt soha nem köthet le annyira a gyülekezetépítés, az adminisztráció, a vezetői munka, hogy közben már nem emberhalász – mert enélkül nem lesz hite, nem lesz hitele és nem lesz tekintélye. Vagyis ez azt jelenti, hogy aki nem vesz részt a missziómunkában, és aki körül nem térnek meg az emberek, azok nem lehetnek vezetők! Azokat le kell váltani, mert a vezetők legfontosabb küldetését, a mindenre érvényes emberhalászaton való előljárást és példamutatást nem teljesítik! Sokkal többre fog jutni a gyülekezet akkor, ha a funkcionáriusokat eltávolítja a vezetésből, és helyettük azokra bízta a sorsát, akiknek az élete azt mutatja, hogy az emberek megmentéséért ég a szívük! Mert akinek az élete megtermi a gyümölcsöket, és akinek a környezetében megtérnek az emberek, aki hozza az embereket a gyülekezetbe és Krisztushoz, Isten népét sokkal jobban és hitelesebben tudja vezetni, mint akinek csak életkora, múltja, emberi tekintélye vagy pozíciója van. Egy gyárban ők lehetnek jó vezetők, de a gyülekezetben csak azok lehetnek vezetők, akik az emberhalászaton és a lelkek megmentésében is vezetők! (Természetesen erre nem az a megoldás, hogy mindenki lemond és meghátrál a feladattól, hanem az, hogy megtérünk, és elkezdjük az Isten prioritásait megélni a saját életünkben!)

Istennek nagypályás vezetők kellene, nem kispályások, és főleg nem olyanok, akik a kispadon jobban szeretnek ücsörögni, mint a meccsen küzdeni! Akik kioktatni mindig tudják azokat, akik a pályán küzdenek, de ők maguk nem állnak be küzdeni! A Biblia ezt így fogalmazza meg: a nagypályás vezető a **hittel és Szentlélekkel teljes vezető**. Akiknek van hitük, van látásuk, van bátorságuk, van szívük és mindenki előtt elismert módon működik bennük és általuk a Szentlélek. A kispályások mindig vereséget okoznak – a nagypályások azonban elvezetik a népet az Ígélet földjére, akkor is, ha közben egy csomó próba, egy csomó lázadás és elégedetlenkedés van.

Szeretnék kitérni Péter pünkösdi beszédére is – megintcsak a vezetők szempontjából. **Mivel Péter hittel és Szentlélekkel teljes volt, épp ezért BÁTOR is volt.** Ez a vezetők következő nagy és szükséges erénye és kívánalma – illetve a teokratikus vezetés egyik alapvető jellemzője. A bátorságnak a teokráciában nem az önbizalom az alapja, hanem az a tény, hogy Isten tett vezetővé, ő adja a célokat, a látást és a szavakat, és a

vezető csak képviseli Isten tekintélyét. Ezzel szemben a demokráciában nem bátorság kell a vezetéshez – hanem helyezkedés. Aki jól helyezkedik, az vezető marad, aki azonban bátran és céltudatosan kiáll valamiért, ami ütközik többekkel vagy a többséggel, azt gyakran félretolják. Miért? Magától értetődő, mert a demokráciában nem a vezető vezet, hanem a nép.

Tehát Péter bátor vezető, mert neki nem a népnek, hanem Istennek kell felelnie. A pünkösdi prédikációjában nem vádaskodik a nagytanács előtt, nem moralizál és nem bagatelizál, nem nézi le és nem oktatja ki a farizeusokat – hanem **BÁTRAN KONFRONTÁLÓDIK A BÜNNEL**.

Ez a következő kihagyhatatlan része a teokratikus vezetésnek – erre szeretnék még visszatérni az 5. résznél.

Az Isten által választott és felkent vezetők mindig mertek konfrontálódni a bűnnel, emberekkel és szellemi erővel. Ezzel szemben a demokratikus vezetés kikerüli a konfrontációt! A szeretet jegyében és a többség érdekének a nevében megtűri és elnézi a bűnt, látszabékét köt akár még az ellenséggel is, még az igazság kárára is, és nem számol a szellemi oldallal. Van ennek egy szlogenje is: „a békesség többet ér az igazságnál”. Nos, ez a Bibliából nem igazolható, mert azokkal szemben, akik Isten igazságát semmibe veszik, Jézus Krisztus sem békét, hanem kardot hozott el! Isten nevében nem lehet a békességet, a többség akaratát szembeállítani az igazsággal – mert fordult már elő a Bibliában, hogy az igazságot csak egyetlen ember képviselte, és a többi hiába volt vele szemben egységben, látszólagos békességben, hiába diktált volna mást az érdek vagy a szükség – Isten az igazság mellé állt. Gondoljunk Mózesre, Illésre vagy Jézusra...

A jeruzsálemi gyülekezet leírásából egyetlen dolgot hadd emeljek ki, mégpedig a **43. versből**: *félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt.*

Most a **TEKINTÉLYRŐL** szeretnék beszélni – erről sokat tanít bennünket a Szentírás.

A demokráciában sokszor nincsen tekintélye a vezetőknek. Miért? Csak néhány ok:

- Nincs tekintélyük, mert emberek választották őket, valamilyen arányban. Ebből már látszik az, hogy valakik – mivel nem rá szavaztak – eleve semmibe veszik az ő tekintélyüket.
- Mivel emberek választották őket, mindenki a tudatában van annak, hogy ugyanígy le is válthatják, mihelyt elegendően lesznek azok, akik többségbe kerülhetnek. Csak össze kell fogni, és a tekintély lecserélhető. Persze kinek van így tekintélye? A népnek, aki cserélgeti a vezetőit.
- Harmadsorban pedig tapasztalati tény, hogy a demokráciában az emberek többnyire a pozíciót tisztelik, nem a személyt, aki benne van. Éppen azért, mert a pozíció állandó, a személyt pedig a demokráciában időről-időre lecseréli az éppen többségben lévő irányzat, a tisztelet viszonylagos, mindenkitől nem követelhető meg (hisz vannak, akik szavazatukkal nem járultak hozzá a tekintély magukra vételéhez) és mindenképpen a pozícióhoz kapcsolódik.

Ezzel szemben a Bibliában a vezetők tekintélyének három eleme és építőköve van:

1. Isten az, aki kiválaszt
2. Az elhíváshoz kapcsolódik egy hiteles – már eleve tekintélyt eredményező élet (Hiteltelen és alkalmatlan embereket Isten soha nem választ ki arra, hogy gyülekezetvezetők legyenek!)
3. Harmadszor pedig a vezetőket kézzelkötéssel kirendeli a közösség, ami egyrészt Isten természetfeletti áldásának, másrészt a gyülekezet közösségvállalásának, azaz a tekintély önkéntes elfogadásának a láthatóvá tétele.

HARMADIK RÉSZ

Az apostolok meggyógyítják az Ékes-kapuban ülő sántát. Mi derül ki ebből a történetből, megint, a vezetéssel kapcsolatosan? *Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!”*

AMIM VAN, AZT ADOM – Nos, az igazi vezetőt nem a posztja miatt tisztelnek és követnek, hanem **mert mindig van valamije, ami működik, és amin keresztül Isten megnyilvánulhat!** Mert van szellemi tartalma és tekintélye

az életének. Mert van igéje, van látása, van általa megnyilvánuló, általa megszólaló, általa gyógyító és helyreállító Krisztusa! Van bátorító beszéde, van működő hite és vannak áldásai, gazdagsága, amiből mindig tud adni másoknak is. Ez az, ami előbb-utóbb vezetővé emeli az embert, mert aki kevésen hú, azt Isten többre méltatja. Akire jellemző a nagylelkűség, a szükségek meglátása és betöltése, aki mindig készmegosztani azt,. Amije van, az vezető. Akire ezek nem jellemzők, az nem lehet vezető!

NEGYEDIK RÉSZ

Itt csak egyetlen dolgot szeretnék röviden megjegyezni: a teokrácia és a demokrácia mindig összeütközik egymással, mivel Isten és az Isten nélkül élő ember ütközik össze. Ezért az Istentől rendelt vezetők **mindig ki vannak téve a támadásoknak**. Azonban Isten mindig őket igazolja! A **4:3-ban** ugyan elfogják az apostolokat, a következő versben azonban ott van az igazolás: *sokan hittek a szavukra, és a hívő férfiak száma ötezerre emelkedett.*

Azon soha nem csodálkozzanak a vezetők, hogy ha támadják őket. Ha jön a Jézus Krisztus nevéért és a Kijelentésnek valamint a Szentléleknek való radikális engdelmességért válaszó támadás, akkor az az áldások és a boldogság forrása les az életükben! Ennek lehet örülni, mert ezekben a támadásokban maga Isten fog értünk és mellettünk harcolni! És Ő fogja igazolni az ilyen támadásokba kerülő vezetőket és hívő embereket.

ÖTÖDIK RÉSZ

Most szeretnék visszatérni a vezetéssel együttjáró konfrontációra. Anániás és Szafira története a vezetők szellemi konfrontálódásáról és a szellemi tekintélyük gyakorlásáról szól.

Ha a gyülekezetben Mariska néni nem tetszik valami, attól az élet megy tovább, legfeljebb megpróbáljuk megbeszélni vele a problémát. AZONBAN ha a Szentléleknek nem tetszik valami, akkor meg kell állni, rendezni kell a bűnt – mert a Szentléleknek mindig a bűnnel van problémája – és addig nem lehet továbbmenni, míg meg nem oldódott. És még valami: addig nem Mariska néniel kell foglalkozni – ezt neki is, a vezetőknek is és a gyülekezetnek is meg kell értenie.

Most nagyon fontos bibliai igazságot szeretnék mondani, kérem jegyezzük fel:

A demokrácia és a teokrácia közötti legélesebb különbség a konfrontálódás oka, iránya, mélysége és szellemi tartalma között van! A konfrontáció oka a demokráciában a többséggel való szembenállás – míg a teokráciában az Isten szentségével és akaratával való szembenállás!

Amikor Anániás és Szafira hazudott, akkor nem Péter, nem a vezetőség vagy a gyülekezet volt a megbántott, hanem a Szentlélek! Ezért volt nagyon kemény a válasz. A Sátánnak mindig az a taktikája, hogy először a szentséget rombolja le, azután a közösséget. Előbb a teokrácia vész el, helyébe lép a demokrácia, de az sem fog működni, és jön a széthúzás, a pártoskodás, ami lassan átalakul az erősebb párt diktatúrájába, ami végül általában a lelki vagy a valóságos szakadáshoz vezet.

Testvéreim, minden olyan dolgot, ami nem tetszik a Szentléleknek, ami ellentétes Isten kijelentett igazságával, azt le kell rombolni, mert addig erőtlenek maradunk. És ezt a megtisztító munkát Isten a vezetőkre bízta – soha nem a népre. Őket is fogja elszámoltatni érte. De Isten nem az elméleteink vagy az a keret érdekli, amelyben az életünket leéljük – Őt az érdekli, hogy alárendeljük-e magunkat az Ő tekintélyének és akaratának, engedjük-e, hogy Ő vezessen bennünket. Mert csak annak lesznek gyümölcsei legalábbis jó gyümölcsei.

Nagyon érdekes a befejezése is ennek a történetnek:

Anániás és Szafira tragédiája nem felhördülést, botrányt vagy számonkérést váltott ki, hanem a nép magasztalta őket – mármint a vezetőket és a gyülekezetet. Testvéreim, a megalkuvást, az elvtelen kompromisszumokat soha nem magasztalják – Isten tekintélyének győzelme azonban feltűnik mindenkinek és

örömet okoz, még akkor is, ha a gyülekezet létszáma halálozás miatt csökken is! De Isten pótolja a szentségteleneket megtérőkkel – mert csak a teokratikus gyülekezet növekszik, és nem a demokratikus!

HATODIK RÉSZ

6:1-6 - A hét diakónus kiválasztása

Jönnek a gyülekezet életében megjelenő feladatok és problémák, amiket meg kell oldaniuk a vezetőknek. **A legelső megjegyzésem, hogy a problémamegoldás ideje és módja mindig minősíti a vezetőket.** Vannak, ahol eltussolják a problémákat, vannak, ahol húzzák-nyúzzák, vannak, ahol kikerülik, vannak, ahol jól és vannak, ahol kevésbé jól, kevés szeretettel vagy kevés imádsággal próbálják megoldani a problémákat. De a vezetők nem kerülhetik ki soha annak a felelősségét, hogy megoldják a problémákat – mert ha kikerülik, abból a közösség soha nem nyer, legfeljebb egy hamis de halálos békességet, ami hosszabb távon és szellemi síkon mindig vissza fog ütni! A problémákat felszínre kell hozni, és nem felszínesen, hanem a gyökerekig hatolva meg kell oldani. Sok gyülekezet ment már tönkre és halt el amiatt, hogy a problémákat nem kezelték, vagy kezelték, csak nem oldották meg. Ez viszont azt jelenti, hogy a gyülekezetben mindenki része a probléma kezelésének – mert aki nem része a megoldásnak, az része magának a problémának. Tehát el kell fogadnunk azt is, hogy ha a problémának mi is a részei vagyunk, akkor a vezetőknek joga és kötelessége velünk foglalkozni. Ez nem beavatkozás a magánügyeinkbe – mivel a hit és annak a megélése a közhiedelemmel ellentétben soha nem magánügy. Erre a vezetőknek joguk és felhatalmazásuk van, ami ellen nekünk lehetnek kifogásaink vagy ellenérzéseink – és a problémát képező embereknek általában van is – de jogunk figyelmen kívül hagyni nincs, mert a közösség vezetőinek a megtagadásával a Bibliában a gyülekezet fennhatóságát tagadta meg az ember! Vagyis olyan sincs a Bibliában, hogy valaki nem fogadja el a vezetők tekintélyét, azonban a gyülekezetben benn maradhat – ma úgy mondanánk, tag maradhat.

Ebben a részben valami fontosat tanulhatunk a vezetőkről: azt, hogy formálhatók. A teokrácia mindig rugalmas, mert a biztonsága Istenben van – a demokrácia ezzel szemben sokkal merevebb, mivel biztonsága a rendszerben van.

Ez a rész a diakóniai szolgálat bevezetéséről szól. Ide bevonják a gyülekezetet is. MERT IDE LEHET, ez praktikus. A diktatúrában soha semmibe nincs bevonva, a demokráciában mindig mindenhová be van vonva a közösség. AZONBAN a Bibliában a gyülekezet SOHA nem volt bevonva a látás kialakításába, a szellemi tekintélynek az egész közösségre irányuló gyakorlásába és a „csúcsvezetők” megválasztásába. Ezekben a kérdésekben kivétel nélkül minden esetben Isten döntött. A vezetők, a nekik adatott látás szerint azután bizonyos helyzetekben és bizonyos döntésekben visszaadták a döntés jogát a közösségnek. Egyébként nagyon kevés esetben fordult ez elő, semmiképp nem volt általános gyakorlat.

Hogyan is működött a teokrácia a diakónusok beállításakor?

- A tizenkettő mérlegelte a gyülekezet zúgolódását, és összehívták a közösséget, hogy válasszanak maguknak diakónusokat – 2. vers. Vagyis ők döntöttek a problémakezelés idejéről és módjáról.

- Ezután az apostolok meghatározták a diakónusság feltételeit – azaz a gyülekezet döntési jogkörének a kereteit. Itt az ApCselben röviden: „akikről jó bizonyosságot tesznek, és telve vannak Lélekkel és bölcsességgel”. Az apostoli levelekben sokkal részletesebben beszélnek azután a diakónusság feltételeiről, gondoljunk pl. 1Timótueus 3:8-13-ra.

- A kiválasztottakat ezután az apostolok elé állították kézzrátételes kirendelésre. Vagyis pontosan az ellenkezője történt, mint ami a demokráciában történni szokott. Mert pl. nálunk is a vezetés úgy működik, hogy a vezetőség választ, azután a gyülekezet elé hozza a döntését elfogadásra – itt azonban a gyülekezet választott, csak abban, amiben a vezetők a döntés jogával felruházták a gyülekezetet, és azután a vezetők elé hozták a döntésüket elfogadásra. Látjuk, hogy a mi gyakorlatunk pontosan az ellenkezője a bibliai gyakorlatnak? És ha így látjuk, megtehetjük, hogy mégis a miénkhez ragaszkodjunk?!

- Végül ezzel kapcsolatosan még egyszer hangsúlyoznám, hogy itt nem a látás vagy a gyülekezet vezetőinek a beállításáról volt szó, azt Isten mindig fenntartotta magának, és magukon a vezetőkön keresztül gyakorolta – hanem egy adott helyzet megoldásáról, és a gyülekezetben egy adott munkaterület betöltéséről volt szó. Ebből is láthatjuk, hogy pl. ma már a diakónusokon sem azt értjük, amit a Biblia értett. A mai gyakorlatban a diakónusság általában egy hosszú szolgálatban eltöltött idő utáni megbecsülés jele, mintha valamiféle érdemrend lenne, ha valakit diakónusnak választunk, jön a bizottság, és egy ünnepélyes ceremónia keretében egy olyan címet adományozunk nekik, amit életük végéig hordhatnak, és amivel szellemi tekintélyei lesznek a gyülekezetnek. Ez azonban nem így volt a Bibliában! Ott a diakónusság nem egy cím, amit ki kell érdemelni, hanem egy konkrét szolgálat, még hozzá elsősorban fizikai szükségbetöltés, és nem szellemi vezetés, és a diakónusok nem is lettek elöljárói a gyülekezetnek.

NYOLCADIK RÉSZ

Isten királyságának építése

Ebben a fejezetben arról olvashatunk, hogy Fülöp nagyszerű evangélizációs munkát végzett Samáriában, nagyon sokan megtértek az ő szolgálata nyomán. Mivel egy nagyon fontos, szolgálattal és misszióval kapcsolatos alapelvet itt láthatunk működés közben, erre egy mondat erejéig szeretnék kitérni: „Fülöp lement Samáriába, és ott hirdette a Krisztust... és a sokaság hallotta és látta azokat a jeleket, amelyeket Fülöp tett”. Mik voltak ezek a jelek? Ördögűzés, gyógyítás, tehát szabadító szolgálatok, és az emberek életében megjelenő öröm. Az alapelv pedig, amiről már többször beszéltem, hogy a hirdetett ígét Isten hatalmának a megnyilvánulása kellene kísérnie – ez Fülöp szolgálatában nagyon jól működött.

Tehát a Samáriaiak megtérnek, az apostolok pedig ezt meghallva elküldik Pétert és Jánost Samáriába – a 14. versről olvashatunk erről. Fülöp pedig őszinte örömmel engedi be őket a saját szolgálati területére, nem szól be nekik, hogy „Péter, lehet, hogy Jeruzsálemben te vagy a főnök, de ez itt az én területem, az én fennhatóságom, az én (kis)királyságom, ne itt akard learatni a babérokat, mert ezek az én babérajaim...”

A teokráciában, testvéreim, mindenki ISTEN KIRÁLYSÁGÁT építi. A diktatúrában az embereknek, a demokráciában az egyéneknek és a posztoknak van királyságuk – a teokráciában ezzel szemben Istennek van királysága!

Az emberi érdekszférák mindig tönkreteszik Isten munkáját! A demokratikus gyülekezet úgy épül fel, hogy mindenkinek van benne joga királyságot építeni. Ezt tesszük, amikor elhatárolódunk a többiektől, amikor nem fogadjuk el a vezetők tekintélyét, amikor nem engedjük be a vezetőket a „saját területünkre”. Itt Fülöp elismeri Péterék tekintélyét, nem irigykedik, nem önzősködik, nem félti a sikerét vagy a saját tekintélyét, népszerűségét – hanem ha jönnek a felette állók, akkor egyszerűen engedi őket dolgozni. Ez a belülről fakadó tisztelet és engedelmisség, amely vagy megvan valakiben, vagy nincs. A teokráciában megvan, mert ott nincsenek magánszférák és kiskirályságok, ott mindenki Isten királyságát építi, és ha Isten királysága úgy épül, hogy nekem félre kell állnom, akkor önként és örömmel megteszem, és engedem azokat érvényesülni és szolgálni, akikre ez bízatik.

Úgy gondolom, ez egy nagyon gyakorlati jó példa a teokrácia működésére, mert demokratikusan ebből könnyen sértődés vagy viszály keletkezhetett volna. A teokráciában viszont a Szentlélek kiáradása keletkezik abból, ha a vezetők Istennek engedelmeskedve teszik a dolgukat.

KILENCEDIK RÉSZ

ApCsel 9:26-28 - új vezetők felkarolása

Feltűnik a színen Saul, azaz Pál. És itt megint egy fontos, teokratikus alapelvről olvashatunk. Egy vezető, Barnabás, felkarol és maga mellé vesz egy másik potenciális vezetőt, Sault, és beviszi őt az apostoli csapatba.

Így növekszik az első vonalas vezetőség a teokráciában. Saul már nem a gyülekezet közössége választja meg, nem is az ő igényük szabta meg, hogy bővüljön a vezetőség – a diakónusoknál, emlékszünk ez így volt: a nép zúgolódott a szükség miatt, és ők is választhattak – most azonban olyan emberről volt szó, aki a látás kialakításában, a gyülekezetek plántálásában és vezetésben, az igehirdetésben és a misszió vezetésében vált vezetővé. Őt tehát nem a nép, hanem egy másik vezető ismerte fel és vonta be a vezetők közé, ahol mindenki azonnal el is fogadta azt, hogy köztük van a helye. Nagyon fontos együtt látni ezt a fejezetet a diakónusválasztásról szóló 6. fejezettel, hogy lássuk, a teokrácia nem a rendszerre vagy a sablonra épít, hanem Isten vezetésére, másrészt van különbség az asztal körüli szolgálók beállítása és a látáshordozó missziói vezetők beállítása között.

A teokráciára tehát az jellemző, hogy az első vonalas vezetőség nem szavazás, még csak nem is az emberi szükségletek szerint bővül vagy változik, hanem a vezetőknek adatott felelősség és látás alapján, hogy mikor tűnik fel valaki, akit Isten kiválasztott valamire. Ha feltűnik, azt az Isten Lelke által vezérelt vezetők azonnal felismerik, melléállnak – és a gyülekezet pedig automatikusan elfogadja magára nézve az új vezető tekintélyét is mindenféle megerősítő szavazás nélkül is. Ez azonban nem történik egyik pillanatról a másikra, Saul is itt mindössze bekerült az apostoli csapatba, azonban konkrét szolgálatot és megbízatást csak a 13. fejezetben kap.

TIZEDIK RÉSZ

A vezetők formálhatósága – Péter szolgálata Kornéliusz felé

A 10. rész egy nagyon fontos szakasza az üdvtörténelemnek, hiszen a Krisztus evangéliuma itt lépi át egy pogány ember küszöbét, és innentől kezdve ismerik fel az apostolok, hogy az evangélium minden ember felé, még a rómaiak felé is szól.

Péter imádkozó ember volt. Egy Simon nevű Tímár tengerparti házában szállt meg éppen, és imádkozott, amikor Isten látomást adott neki. Kedves testvéreim, a demokráciában lehet az előírásoknak megfelelően, a rutin és a megszokás szerint gyakorlattan élni és cselekedni, de a teokráciában csak az él meg és csak azt használja Isten, aki nyitott marad a természetfelettre! Míg a demokráciában a vezetők csak a többség támogatására számíthat, a teokráciában Isten természetfeletti támogatására is lehet és kell számítani. A teokrácia lényege, hogy a gyülekezetet nem alapelvek, szervezeti szabályzatok irányítanak, hanem a mennyei látás irányítja, méghozzá a vezetőknek adott mennyei látás, amely nélkül elvész a nép. Ez a teokrácia szíve! És a mennyei látást a Szentlélek be is teljesíti!

Péter tehát imádkozik, és Isten olyan dolgot mutat neki, amit első körre még az ő gyomra, szíve meg hite sem vesz be egykönnyen – gondoljuk el, mit szólhattak hozzá első körben a többiek. A hívő zsidó ember számára egy pogány római házába még a bemenetel is totális abszurdumnak számított, nem hogy az, hogy Isten országa rájuk is kiterjedhet. Ami itt történik Péteren keresztül, az az Ekklesia talán egyik legnagyobb jelentőségű változása és megváltoztatása volt. Megváltozott a jellege, az összetétele, a szellemi irányvonala, a szolgálati területe és missziós iránya – és erről nem a gyülekezet döntött szavazással, még csak rendkívüli tanácskozást sem kellett összehívni, hanem a vezetőt Isten természetfeletti módon vezette, és ő – még ha nem is dalolva – de engedelmeskedett. A vezető engedelmissége pedig automatikusan átformálta az egész gyülekezetet.

Ez a vezetés és a vezetés elfogadásának is a tétje, amin itt Péter és az első gyülekezet átment: **hogyan a régi gondolkodásból át tud-e váltani egy új gondolkodásmódba.** Lehetett volna Mózesre hivatkozni itt is, a törvényre, arra, amit és ahogy eddig gyakoroltuk – de Isten ezen a ponton át akarja formálni az ő népének a gondolkodását. Lehet, hogy Péter meg a generációja úgy nőtt föl, hogy azt tanulták, hogy a pogányok házába be se menj, hogy ezt meg azt nem teheted meg – aztán Isten egyszer azt mondja, itt az ideje a gondolkodásod megváltoztatására és megújítására: most menj! Most tedd azt, amit eddig nem tettél, mert most így akarom! Ezt a gondolkodásmód-változtatást Isten először a vezetők gondolkodásának az átformálásával kezdi, azután pedig nekik kell ezt a megváltozott gondolkodást, a megváltozott értékeket és gyakorlatokat az ő vezetői

tekintélyükkel a gyülekezet egészében megvalósítani. Lehet, hogy ez először vitát fog szülni – ahogyan a 11. fejezetben a gyülekezet ki is akadt azon, amit a vezetője csinált – DE miután Péter bizonyóságot tett arról, hogy Isten ŐT hogyan vezette, akkor azt olvassuk a 11:18-ban, hogy „*amikor mindezt meghallották, megnyugodtak, és dicsőítették Istent...*” Ekkora tekintélye van az Isten által munkálkodó vezetőnek! És így van tekintélye! Gondoljuk el, Péter kifakadhatott volna, amikor a gyülekezet számonkérte őt, mondván: „Hát ide figyeljtek, nem én vagyok az egyház feje?! Nem én vagyok a vezetőtök?! Hogy mertek kétségbe vonni?!” Péter azonban számonkérhető – mert nem diktatúrában, hanem teokráciában él, és a teokráciában a vezetők számonkérhetőek. És nagyon jó, hogy Péter nem a posztjára vagy a tekintélyére hivatkozik, amikor számonkéri, hanem bizonyóságot tesz Isten vezetéséről.

Testvéreim, így működik a teokrácia: (1) Isten látást ad a vezetőnek, (2) a vezető dönt, (3) amikor számonkéri, elmondja, hogy ezt Istentől vette, és a gyülekezet ezután (4) dicsőíti az Istent, és (5) automatikusan elfogadja a vezető döntését magára nézve is érvényesnek. Még egyszer mondom: pedig itt a jeruzsálemi gyülekezet életében bekövetkező legnagyobb szellemi jelentőségű döntésről és változásról volt szó! De működött a teokrácia, és a gyülekezet növekedett!

Még egy lényeges dologra hadd utaljak vissza: imádság és böjtölés nélkül nincs kijelentés, látás vagy vezettetés! A legtöbb vezető – és az ilyen vezetés alatt álló gyülekezet! – nem a paráznaságban, a pénzsóvárságban vagy az ehhez hasonló bűnökben bukott el, hanem abban, hogy kikerült a Szentlélek áramvonalából. Elkezdett élni a múltbéli élményeiből, a tapasztalataiból, a rutinból, már nem a Szentlélek kijelentése szerint döntött, hanem egyedül maradt, és – ahogy múlt héten mondtam – funkcionáriussá vált, aki betölt egy funkciót. Nem tudja megváltoztatni a gondolkodását és a gyakorlatát, akkor sem, amikor azt az Isten kéri tőle. És nem az a baj, hogy a régi bűnös, az új meg a biblikus – a régi is biblikus. Csak Isten most tovább lépett, és lépést kellene tartani vele. De ahol a vezető és a gyülekezet lemarad, ahol nem hajlandó változni és változtatni, ahol lemarad a Szentlélek munkájáról – ott előbb-utóbb magára is marad. És a legtöbb esetben nem a kirívó bűnök miatt, hanem a Szentlélektől való elmaradás miatt kerül perifériára a vezető is, meg a gyülekezet is. Ha lemaradunk, és nem változunk akkor, amikor a Szentlélek változtatni akar, akkor szembekerülünk vele, és átkerülünk a másik táborba, az Isten munkájával szembenálló táborába. Ha azonban nyitottak vagyunk a Szentlélek vezetésére, és elfogadjuk azt, hogy a vezetőket Isten tudja vezetni, a vezetők pedig vezethetik a gyülekezetet – akkor a gyülekezet nem leszűkül valamiféle régi és megszokott mederben, hanem kitágul, és tágas mezőkre juthat, ahol a misszió, az áldások kitágulhatnak, ahol Isten csodálatos módon tudja igazolni az ő akaratát, ahol új énekeket tudunk énekelni és új embereknek új módon tudjuk hirdetni az evangéliumot! Ez történik itt Péterrel és a jeruzsálemi gyülekezettel! Ez nem a beszűkülés útja, hanem az egyre jobban kitáguló misszióé, szolgálaté, és az egyre növekvő királyságé! És itt nem a vezetőké a dicsőség, nem a rendszert ünneplik – hanem Isten dicsősége növekedik!

TIZENEGYEDIK RÉSZ

Ez az előző események folytatása, annak, amit Péter átél, annak a gyülekezeti hatása. És ebből is sok lényeges dolgot meg lehet tanulni a vezetéssel kapcsolatban.

Mi történik tehát? Isten egy új munkát kezdett el a gyülekezetben, ami addig teljességgel elképzelhetetlen volt. Péter gondolkodásátmár meg tudta újítani, és benne elvégezte Isten az Ő munkáját, most jön az, hogy a vezető továbbvigye a gyülekezetbe azt, amit Isten neki megmutatott és amit benne már elvégzett.

Mi történik ezen a gyülekezeti tanácskozások itt az ApCsel 11-ben?

Péter megvalósítja Isten akaratát a saját életében és ezután bizonyóságot tesz erről a gyülekezetben. Vagyis nem csak kinyilvánítja azt, hogy Istennek mi az akarata, hanem először ő cselekszi meg, azután pedig bizonyóságot tud tenni róla. Ez egy nagyon fontos alapelv a vezetéssel kapcsolatban. Isten mindig így akarja elkezdeni az ő új munkáit a gyülekezetben.

Sok vezető van, aki kiáll a gyülekezet elé, és nagy vehemenciával elmondja Isten akaratát. Ő maga azonban azt nem éli meg, és nem tud bizonyítást tenni arról, amit képvisel a gyülekezetben. Jegyezzük meg, Isten az akaratát mindig a vezetők életében kezdi el megjeleníteni, ezért a vezető mindig engedelmes, és mindig biznyságtévőéletet él! A vezetőt arról lehet felismerni, hogy biznyságot tesz arról, amit Isten elvégzett a saját életében, és azt adja tovább a gyülekezetben a többieknek is. Miért van ez így? Mert a vezető előljár Isten akaratának megértésében és megcselekvésében, és példát mutat, Isten akaratának biznyságtétele lesz!

Hogyan kellene tehát döntenie a gyülekezetnek az előtte álló kérdésekben? Biblikusan úgy, hogy kiállnak a vezetők, és biznyságot tesznek arról, hogy nekik Isten milyen kijelentést adott azon a területen, és a cselekedeteikkel igazolják is a kijelentésüket! Tehát beszámolnak arról is, hogy ők hogyan vitték végbe azt a választ, amit ők utánuk most a gyülekezet egészének kell majd megcselekednie! A vezetőknek nem szavakat, véleményeket meg indulatokat kell vinniük a gyülekezet elé, hanem a kijelentésekről, azoknak a megcselekvéséről és a nyomában járó áldásokról szóló SZEMÉLYES BIZNYSÁGTÉTELEKET! Viszont amikor ezt hozzák, akkor a gyülekezetnek többé nincs joga kétségkedni és vitatkozni, hanem akkor dicsőíteni kell Istent, mert Isten a vezetők életén keresztül kinyilvánította az ő akaratát!

TIZENKETTEDIK RÉSZ

Ennek a résznek az elején Pétert Heródes letartóztatja és börtönbe veti. És a 12. részben az 5. és a 12. vers is megerősíti, hogy a gyülekezet egy szívvel imádkozott a vezetőjéért. Ebből egy fontos dolgot lehet megtanulni: **gyülekezet egy szívvel és akarattal minden körülmények között a vezetője mögött áll!** Nem mond le róla, nem fúrja meg, és nem is közömbös felé, hanem minden körülmények között támogatja a vezetőjét, imádsággal, közbenjárással, szeretettel, törődéssel és elfogadással! A gyülekezet soha nem mond le a vezetőjéről, hanem ha annak bármilyen szüksége van, ha valami baj éri, akkor rögtön a segítségére siet, és addig abba sem hagyja a könyörgést és a támogató szolgálatot, amíg Isten meg nem mutatja a szabadítását a vezetője életében! Ez az alapelv sok helyen megnyilvánul az Apostolok Cselekedeteiben, de ez egy nagyon szép példája annak, hogy a gyülekezet egy szívvel és akarattal minden körülmények között a vezetője mögött áll, és imádkozik érte.

Sokszor kérdeztem meg azokat a zúgolódó embereket, akik panaszkodtak a pásztorra vagy a vezetőkre, hogy mennyit imádkozol, böjtölsz értük, és hogyan támogatod a szolgálatukat? És általában ilyenkor nagy hallgatások következtek. A tapasztalat azt mutatja, hogy mindig azok zúgolódnak, akik nem imádkoznak a vezetőikért és nem támogatják őket. Akik mögöttük állnak, azokra soha nem jellemző az elégedetlenkedés és a kritizálás.

TIZENHARMADIK-TIZENNEGYEDIK RÉSZ

Ez egy nagyon fontos rész a tekintély működése és a szolgálattevők kirendelését illetően. Láttuk a 9. részben, hogy **az új vezetőket mindig a régi vezetők vonják be a szolgálatba.** Isten itt is a gyülekezet prófétáinak és tanítóinak, azaz a szellemi vezetőknek adta a kijelentést. Azonban mielőtt ezt megnéznénk, fontos észrevennünk, hogy mi jellemző ezekre a vezetőkre:

1. rendszeresen imádkoztak és böjtöltek, és szolgáltak az Úrnak
2. hallották és értették a Szentlélek hangját és kijelentését.

Az a vezető, aki nem szolgál az Úrnak, és akire nem jellemző a nagyon mély imaélet és böjtölés, az nem fogja meghallani a Szentlélek kijelentését sem! Az nem lehet vezető, nem állhat a gyülekezet élén. Ez a tanítókra is érvényes, a biblikori tanítókra is, és minden gyülekezeti szolgálatban álló vezetőre érvényes alapelv! A Szentlélek hangjátés vezetését csak a mély imaélet és a böjtölés teszi valóságossá az életünkben!

A másik alapelv, amit itt meg kell látni, hogy bár vannak olyan területek, ahová be lehet vonni a gyülekezet tagjait is, amikor dönteni kell, de a szellemi szolgálatokat és vezetőket érintő döntésekben soha nem döntött a gyülekezet, hanem mindig a már szolgálatban lévő vezetők döntöttek. A vezetőség tagjai döntöttek arról, hogy a vezetők köre szűkül vagy bővül. Mi volt a garancia arra, hogy ez jól működjön? A böjtölés és az imádkozás, az ebben való egység, a és a gyülekezet előtti kézzérteles imádkozás, ami az egész gyülekezet tekintélyének kinyilvánítása volt. Ez egy nagyon fontos alapelv a teokratikus vezetés megértésében.

Amikor Pál apostol megalapította a gyülekezeteket, akkor sem a megalakuló új gyülekezetek, hanem maga Pál és Barnabás volt az, aki vezetőket rendelt ki és avatott fel! A 14:21-28-ban lehet erről olvasni – konkrétan pedig a **23. versben**. Nagyon fontos dolog ez, hogy Isten a tekintélyt az ő tekintélye alatt lévő vezetőkön keresztül adja tovább az egyházban. Legalábbis a bibliai időben ez így működött. Amióta a bibliai alapelveket intézményesítettük, azóta ezek sajnos nem működnek, de haőszinték lennének magunkhoz, azt is be kellene látnunk, hogy az eredmény rosszabb lett. Mi szavazunk, választgatunk, és a gyülekezetek vezetőségében nincsen egység, nem teremnek gyümölcsök, állandóan a széthúzás és a problémák, a klikkel és csoportosulások vannak. Ez a mi demokratikus és tradíciókon alapuló gyülekezetvezeti modellük gyümölcse. Az apostolic időkből pedig a gyülekezetek növekedtek és szaporodtak, és minden gyülekezetben jelek és csodák kísérték a vezetők szolgálatát! Nos hát lehet választani a kétféle model között!

TIZENÖTÖDIK RÉSZ

Ez a rész bemutatja, hogyan oldott meg azőskeresztény egyház egy konkrét problémát. Ez egy nagyon jó rész arra, hogy a gyülekezeti tanácskozás és problémamegoldás mintáját megtanuljuk belőle.

Tehát tanulmányozzuk végig a 15. részt:

1-5. versek: A probléma megnevezése és féltárása

6. vers: Afelhatalmazottak köre, akiknek a problémát kezelni kell: apostolok és vének nekik adatott tekintély, hogy a vitás kérdéseket rendezzék.

12.vers: (Csak zárójelben: itt a gyülekezetszó az apostolok és vének közösségére vonatkozik, nem az egész gyülekezetre!) Következik a bizonyágtétel Isten munkájáról: hogyan cselekedett Isten a vezetők életében?

15. vers: a vezetők bizonyágtételei és tapasztalatai megegyeznek a Biblia kijelentésével, tehát az Ige alátámasztja a vezetők tapasztalatait. Ez azt jelenti hogy egység van az átélések és a bibliai kijelentések között.

19. vers: Isten Igéjének való engedelmesség és a saját gondolodásmódunk alávetése az Ige tekintélyének

22. vers: EGYSÉG a megoldásban

24-25. versek: a tekintély gyakorlása és révénysítése

28. vers: teljes egység a vezetők között és a vezetők együttes egysége a Szentlélekkel

31-33. vers: az egész folyamat látható következménye az öröm, a békesség és a felbátorodás

TIZENHATODIK RÉSZ

Ennek a fejezetnek az elején találja meg Pál Timóteust, akit azután beállít a szolgálatba, és itt olvashatjuk azt, hogy az apostoli tanács határozatát hogyan adta át Pál a gyülekezeteknek. Tehát működött a vezetők tekintélye a gyülekezetekben, és ennek az eredménye az lett, hogy a hívők és a gyülekezetek megerősödtek és úgy olvassuk az 5. versben: naponként növekedtek számban. Sokszor gondolok arra, hogy miért nem növekednek a mi gyülekezeteink naponként. És arra a meggyőződésre jutok ilyenkor, hogy nem azért, mert a 21. század bonyolultabb és nehezebb, mint az első, hanem azért, mert eltávolodtunk a biblikus alapelvektől és a Biblia egyértelmű tanításától. Azonban ha a bibliai alapelvek tekintélyének az a következménye, hogy naponként növekedik a gyülekezet, míg a mi módszereinkkel alig-alig mérhető az éves növekedésünk, akkor én azt mondom, nincs mit veszítenünk, próbáljuk ki a bibliai alapelveket és térjünk vissza az Ige kijelentéseihez!

Ebből a részből csak egyetlen dolgot akarok konkrétan megemlíteni: azt, hogy Isten a vezetőknek ad latest és kijelentést. A Szentlélek nem engedi Pált a saját útjaira, hanem egyértelmű vezetést ad arra, hogy Macedóniába vigye az evangéliumot.

A vezetőknek mindig van látásuk! Isten a latest nem a gyülekezeti tagoknak adja, hanem mindig a vezetőknek adja. Ez egy óriási téma, amiről sokat kell még tanulnunk Isten igéjéből, most csak ezt jegyezzük meg magunknak, hogy a szolgálat mindig a látáson keresztül vezet, latest viszont Isten a vezetőknek ad. A személyes életre nézve persze mindenkinek ad, de a gyülekezet szolgálatára azonban a latest Isten a vezetőknek adja.

ÖSSZEFOGLALÁS

1. A Bibliában nem volt soha, egyetlen alkalommal sem szavazás semmilyen ügyben! Az, hogy ma szavazunk, vagy Isten világos és egyértelmű vezetésének hiánya, vagy a tekintélyek elleni lázadás miatti kompenzáció. A demokrácia gyülekezeti gyakorlásának két legfontosabb oka: a vezetőknek vagy látása nincs, vagy tekintélye és felhatalmazása nincs.
2. Ahol hiányzik a vezetés, ott soha nem a szabadság vagy az egyenlőség uralkodik, hanem az erősebbek uralkodnak!
3. Bizalom nélkül nincs vezetés. A demokráciában mindenki magában bíz, abban, hogy ő jól látja a dolgokat.
4. Az az érvelés, hogy ha mindenkit a Szentlélek vezet, akkor nincs probléma a vezetésben, mert mindenki ugyanarra a meggyőződésre vagy látásra fog eljutni, sajnos a tapasztalatunk alapján nem bizonyítható. Bibliailag sem, de ez más kérdés, erre jövő héten térünk ki. Ennek az az oka, hogy a gyülekezetben nem minden testvér áll ugyanolyan szellemi szinten.
5. Jézus vezetésének titka az volt, hogy ő nem uralkodott a tanítványain és nem birtokolta a gyülekezetét – hanem szolgált őkét. Sajnos azonban nem mindenki tartozik bele a szolgálatot felhatalmazással végző gyülekezeti magba.

AZ APOSTOLOK CSELEKEDETEIBŐL EZEKET TANULTUK MEG:

1. A teokratikus vezetés alapja az egység, méghozzá nem a keret és a forma, hanem a szívek, az indulatok, az átélések és a célok egysége;
2. Mátyással kapcsolatban láttuk, hogy a teokrácia működésének három további feltétele az imádkozás, azaz a szellemi hozzáállás, a bizalom és az alázat, amellyel elfogadjuk Isten szuverén döntését;
3. Láttuk azt is, hogy a vezetőknek meg kell maradniuk az emberhalálatban való eljárásban is. Istennek nem cserepados, hanem nagypályás vezetők kellene, nagy hittel, sok bizonyágtétellel, nagy tervekkel és látással és nagy kitartással;
4. Láttuk, hogy a vezetéssel együtt jár a bűnnel való bátor konfrontálódás. A vezető nem helyezkedik, hanem Isten értékrendjét helyezi és tartja mindenki előtt;
5. Láttuk a tekintély működését is, amelynek három alapja van: (1) Isten szuverén kiválasztása és kirendelő akarata, (2) az elhívással együttjáró hiteles és erőteljes élet, (3) valamint a gyülekezet kirendelő imádsága, amellyel kifejezi, hogy magára nézve érvényesnek tartja az avatott tekintélyét;
6. A sánta meggyógyításából leszűrtük tanulságul azt, hogy vezető abból lesz, akinek van valamije, ami működik is, amivel hitet és gyógyulást tud adni;
7. Láttuk azt is, hogy a vezetők támadás alatt lévő emberek. Ha vezetők vagyunk, számoljunk ezzel, ha nem vagyunk vezetők, akkor arra vigyázzunk, hogy ne támadjuk azt, akit Isten fölénk rendelt – de hadd egészítsem ki azzal, ez nem azt jelenti, hogy nem szabad kritikát gyakorolni a vezetőkkel szemben, azt szabad, csak támadni, fúrni, gáncsolni nem szabad, mert ezek az ördög módszerei!
8. Végül pedig láttuk azt, hogy a demokrácia és a teokrácia közötti legélesebb különbség a konfrontálódás oka, amely a demokráciában a többséggel való szembenállás – míg a teokráciában az Isten szentségével és akaratával való szembenállás!

9. A diakónusok választásánál kiderült, hogy vannak olyan területei a gyülekezetvezetésnek, ahová be lehet vonni a gyülekezeti tagokat, de a látás kialakításába a vezetők a gyülekezet tagjait soha nem vonták be, mert a látás mindig a vezetőknek adatik.
10. Láttuk azt is, hogy a demokrácia a pozíciókat erősíti, míg a teokrácia Isten királyságát építi fel.
11. Láttuk, hogy a teokráciában az új vezetőket az Isten Lelke által vezetett vezetők ismerik fel és állítják be a szolgálatba.
12. Végezetül Kornéliusz történetéből láttuk, hogy a vezetők mindig készek a gondolkodásuk megújítására és a változásra. Aki nem tud változni, az alkalmatlan a vezetésre.